

РЕШЕНИЕ

№ 42

гр. Тетевен, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТЕТЕВЕН, II - СЪСТАВ ГРАЖДАНСКИ, в
публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИО Д. СТОЯНОВ

при участието на секретаря ТАТЯНА ИВ. МИНДЕВСКА
като разглежда докладваното от МАРИО Д. СТОЯНОВ Гражданско дело №
20234330100052 по описа за 2023 година

Предявени са, при условията на обективно и субективно съединяване, осъдителни
искове с посочено основание чл.410, ал.1, т.3 КЗ, във в-ка с чл.60, ал.1 от ЗН.

Ищецът твърди, че ответниците са законни наследници на п. И. О., б.ж. на л. Лов. обл.

На 30.08.2017г. сключили имуществена застраховка „Каско“ д. търговско дружество
„р. по силата на която застрахонали за всички рискове „Пълно каско“ автобус марка р. със
срок на действие на застраховката за периода от 00,00 часа на 16.09.2017г. до 23,59ч. на
15.09.2018 година, за което издали полица

На 01.11.2017г. на път 305, км 01+500, между разклона за л. и село лр, наследодателят
на ответниците като собственик/стопанин/ на животно-кон, го е оставил без надзор в обхвата
на пътното платно и бед да го направлява, вследствие на което движещият се по пътя в
посока село лр автобус с рег. № СО 3583 ХА, управляван от Р.н М. Е. от л. Лов. обл. блъска
коня, при което на автобуса са причинени множество материални щети.

За настъпилото ПТП е съставен протокол за ПТП, съгласно който О. като стопанин на
коня го е оставил без надзор в обхвата на пътя и с това става причинва за реализиране на
ПТП.

Наследодателят на ответниците е подписал протокола без възражения.

На О. е съставен АУАН за нарушение на чл.106, ал.1 от ЗДвП.

За настъпилото застрахователно събитие на основание депозирано от „р. уведомление

за щетга от 02.11.2017г образували застрахователна преписка,като стойността на уврежданията по автобуса възлязла на 6711.12 лева,която сума заплатили с нареждане за групово плащане на 26.01.2018 година на сервиза,оремонтирал автобуса на „р

Съгласно чл.410,ал.1,т.3 от КЗ ищецът е встъпил в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски,направени по неговото определяне.

С писмо-регресна покана от 01.06.2018г получено от О. на 06.06.2018г ,чрез сина му-отнветникът Н. О., го поканили да им възстанови изплатеното застрахователно обезщетение и обичайните разноски,общо сумата от 6726.12 лева,като задължението не било погасено.

Не са налице данни за отказ от наследството на Огнянов от ответниците или наследството да е прието по опис поради което трпимата ответници отговарят за задължението на баща си съобразно дяловете,които са получили,т.е. съобразно наследствените си права.

Моли да бъде постановено решение,с което бъдат осъдени ответниците да заплатят на ищеца сумата от по 2242.04 лева,всеки от тях ,съставляващи общо сумата от 6726-12 лева,платено застрахователно обезщетение и 15.00 обичайни разноски,ведно със законната лихва върху главниците,считано от датата на предявяване на иска до окончателното им заплащане.

Позовава се на писмени и гласни доказателства.

В срока по чл.131 от ГПК е депозиран писмен отговор на исковата молба от ответниците,в който същите излагат,че не са налице основания за плащане на предявената претенция.Наследодателят им няма никаква причина за случилото се,тъй като не им е известно да е имал кон,който да е станал причина за ПТП.Искът е недопустим,поради изтекла погасителна давност,прави се възражение в тази насока.Ако съдът приеме,че искът е допустим,същият е неоснователен и недоказан.Оспорва се протокола за ПТП,мястото,описано в същият е в района на Община-Плевен,липсата на точното описание на мястото на извършване на ПТП нарушава правото им на защита,като влияе на субективната и обективна пренежка за причините за ПТП.

Оспорва се подписа върху протокола като положен от наследодателя им.Оспорват описаното,че наследодателят им е бил собственик на коня,който е блъснат на 01.11.2017 година и с бездействието си ,като участник в движението,да е станал причина за ПТП.Оспорва се съдържанието на АУАН,поради неточното описание на мястото на ПТП.Твърдят,че ПТП е станало поради несъобразена скорост с пътните условия и техническата незиправност на автобуса,поради което само предно дясно колело е било приведено в режим спиране,което е довело до удара на животното,като същото въобще не е било на пътното платно.

Молят да бъде отхвърлен иска.Позовават се на писмени и гласни доказателства.Съображанията си по съществото на спора доразвиват в писмена защита.

От представените по делото писмени доказателства,показанията на свидетелите Х. И. Х.,Р. М. Е.,р,заклученията на съд.-автотехническата експертиза,изготвени от вещото лице инж.Н. К.,заклучението на съдебно-почерковата експертиза,изготвено от вещото лице С. П.,съдът приема за устаовена следната фактическа обстановка:

Ответниците Н. О. И. от л,Лов.обл.,В. О. Д. от л,Лов.обл. и Н. О. И. от вов.обл.,са наследници на п И. О.,б.ж. на л,Лов.обл./факт,служебно известен на съда след извършена справка/-негови низходящи и съгласно чл.5,ал.1 от ЗН,наоследяват по равни части от наследството на О..

Приложена е застраехпователна полица за автомобилна застраховка „Каско“,с покритие от 16.09.2017г до 15.09.2018 година,за обект на застраховката –автобус,водел 22017С Белде,с рег.№ СО н,собственост на „Ен

Приложен е Протокол за ПТП,съставен от свидетеля Х. Х. на дата 01.11.2017 годишна,в който са отразени данни за настъпило ПТП с учйастници- домашно животно,кон,стопанисван от п И. паов и цитираинят автобус на „н“ с рег.№ СО н.

Отбелязаво е в протокола,че ПТП е настъпило на път Зрежду разклона за н и л,,а като обстоятелства,нарушения и причини и условия за ПТП е отразено следното: Участник №1,като собственик на домашно животно кон ,го е оставил без надзор в обхвата на пътното платно без да го направлява ,вследствие на което участник №2 го блъска.

Протоколът е подписан от наследодателя на ответниците п И. О.,като от заключението на съдебно-почерковата експертиза се установява,че подписът е положен именно от починалия п И. О..

Приложен е акт за установяване на административно нарушение/АУАН/ №456/01.11.2017г,съставен срещу наследодателя на ответниците,както и Наказателно постановление издадено въз основа на АУАН на дата 16.11.2017г,с което на п И. О.,за нарушение на чл.106,ал.1 от ЗДвП и на основание чл.185,ал.5,в-ка с ал.1,т.1 от ЗДвП е наложено административно наказание Глоба в размер на 100 лева,за следното нарушение: не направлява или оставя без надзор ППС с животинска тяга или стада и създава пречки/опасности/ за движението,ПТП.

От показанията на съставителя на Протокола за ПТП и АУАН- Х. И. Х./полицейски служител/ се установява,че произшествието е настъпило на път 305,между разкрона за л,Лов.обл.,около километър по посока л,като отразеното като участък от пътя в протокола за ПТП е измерено с патрулния автомобил,същото представлява радзстоянието от разклона за л до местопроизшествието.Свидетелят твърди,че автобусът се намира в посока на движение в дясно,коня бил на няколко метра пред него по към среданата на платното.В автобуса имало пътници/хора/.

В показанията си свидетелят Р. М. Е.,управлявал процесния автобус към момента на настъпване на ПТКП, твърди,че било рано сутринта в бч.,пътувалза работа с автобуса и на разкрона за л,пътувал надолу,излиза от завоя и на 4м. два коня били на средата на пътя.Натиснал спирачките,опитал наляво да избегне удара и ударил по едрия кон

отзад.Конете били по среданат на шосето.Обадил се на т.112,предали му,че ще дойдат КАТ.Като дошли служитерлите на КАТ „той заявил,че коня е негов“.р лично казал пред полицията,че конят е негов.Преди произшествието се движел със скорост максимум 60км/ч.,имало спиране път,следи 3-4м. Било тъмно.Краката на конете били вързани.

В показанията си свидетелят р/зет на ответника Н. О. И./ твърди,че случката била на 01.11.2017г в 6ч сутринта,един приятел му звъннал да отиде на разклона,че имало блъснат кон.Когато отишъл на мястото,видял автобуса от н посока разклона,който бил спрял,видял пред него изхвърлено кончето на 2м в храстите.Върнал се с колата за да вземе дядото,когато пристигнали дядодо започнал да питка кой е блъснал кончето и кой ще му го плати,тъй като не било негово.Когато дошла полицията свидетелят бил на 20м и извикали дядо му,“той отговаряше за коня,не е негов,но отговаряше за него“.Конят бил с вързани крака,с цел да не прохода големи разстояния.Старият дядо отговарял за коня,защото някой негов роднина му го е дал да си върши работа и той е отговарял за него,той коня го е ползвал периодично,когато му се наложи и тогава той е отговарял за коня.

В заключението на съд.-автотехническата експертиза е описан механизма на настъпване на ПТКП,описани са щетите инкасирани върху автобуса и са остойностени същите.В допълнителното заключение експерта е посочил точно мястото на вйъзникване на ПТП,а именно на път 305,след разклона водещ до л и село лр,на 1,5км от път 305 и е преди достигане до л.Посочено е че съобразно оставената спирачна следа скоростта на движение на автобуса е била 30,6км/ч. Вещото лице е оитразило,чеп ПТП е било предотвратимо при двежение на автобуса със скорост по-ниска или равна на 8км/ч.

Приложено е уведомление за щета от дата 01.11.2017г.,представена от „н“ до ДЗИ Общщо застраховане ЕАД.От данните по образуванана пред ищеца административна преписка по щета №в е видно,че стойността на отремонтираниите причинени по автобуса щети възлиза на сумата от 6 711,12 лева.

От приложено наруждане за групово плащане и опис на платежните наруждания за масов превод се установява,че на 26.01.2018г ищецът е превел на дружеството,отремонтирало щетите по автобуса ЕТ „р сумата от 6711.12 лева.

С регресна покана до п И. О.,върчена на ответника в О.,ищецът поканил О. да му заплрати сумата от 6726.12 лева,включваща стойността на щетата на автобуса и ликвидационни разходи в размер на 15.00 лева.

Приложено е писмо от и.ф. Директор на ОДБХ,в която е отразено,че в интегрираната информационна система на БАБХ-Вет ИС,п И. О. от л,Лов.обл няма регистриран животновъден обект като физическо лице и съответно няма животни на негово име.

При така изложената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

От заявените от страните позиции и ангажирани доказателства съдът приема,че е сезиран с регресна претенция на застраховател, с правно основание чл.410,ал.1,т.1 от КЗ,който след изплащане на определеното застрахователно обезщетение, встъпва в правата на застрахования,срещу причинителя на вредата,чиято отговорност ангажира на основание

чл.50 от ЗЗД.

Елементите на застрахователното правоотношение са категорично установени и не се оспорват. Налице е сключена застраховка „Каско+“ между ищеца и дружеството „р,собственик на увредения автобус,която е била валидна по време на застрахователното събитие, развита е процедурата по уведомяване на застрахователя, разглеждане на претенцията и определяне на размера на обезщетението. Налице са доказателства,че застрахователят е остойностил вредите в размер 6711.12 лева. Представено е преводното нареждане от 26.01.2018 година, обосноваващо факта на реално извършено плащане от застрахователя на застрахования.

Спорен между страните е въпросът следва ли да се ангажира отговорността на ответника за причинените щети на основание чл.50 от ЗЗД.Съдът намира,че са събрани достатъчно доказателства,въз основа на които може да се направи обоснован извод за наличие на типичната хипотеза на отговорност по реда на чл.50 от ЗЗД.

Както е известно, касае се за обективна и безвиновна отговорност на собственика или на лицето, под чийто надзор се намира животното. Основанието на отговорността за вреди, причинени от животни, е наличието на повишен риск, който се създава при притежаването и отглеждането на животни. Собственикът и лицето,под чийто надзор е оставено животното, са длъжни да обезпечат отглеждането му така,че да не вреди другиму. Предпоставките за уважаване на иска по чл.50 ЗЗД са да се установи настъпването на вреди-имуществени,неимуществени, да са причинени от животното, да е доказано,че негов собственик или надзорник е лицето, срещу което е предявена претенцията и да е налице причинна връзка между действието на животното и вредите.

На първо място ответниците възразяват,че не е установено наследодателят да е собственик на коня или същия да е оставен под негов надзор. В съдебно заседание също се навеждт доводи,че наследодателят не е собственик на починалото животно.

Съдът споделя довода на ответниците,че не са представени безспорни доказателства наследодателя им п И. О.,на л,Лов.обл.,да е бил скобственик на коня,блъснат и станал причина за реализиране на ПТП на 01.11.2017 година.

В същото време обаче съдът намира,че по делото са представени достатъчно и убедителни доказателства,които обосновават извод,че конят,станал причина за ПТП, е бил под надзора,към момента на инкасиране на ПТКП,на наследодателя на ответниците. Макар да не са представини доказателства за изпълнение на административния ангажимент за регистрацията на коня в нарочната система на БАБХ (съгл.ЗВМД),при изпълнение на който вече наследодателят О. има статут на „собственик” на животното, от доказателствата по делото може да се направи категоричен извод,че животното е било под негов надзор

В показанията си свидетелят р/зет на ответника Н. О. И./ твърди,че „той отговаряше за коня,не е негов,но отговаряше за него“ .....конят бил с вързани крака,с цел да не прохода големи разстояния.Старият дядо отговарял за коня,защото някой негов роднина му го е дал да си върши работа и той е отговарял за него,той коня го е ползвал периодично,когато му се

наложи и тогава той е отговарял за коня“.

Налице е и подписан от наследодателят О. протокол за ПТП,който макар да няма доказателствена сила за механизма на настъпване на ПТП,поради съставянето му от служител,който не е очевиден,е подписан от О.,с което явно е изразил съгласието си с констатациите,че е надзорник на коня и с представения механизъм на ПТП-т.н.изявление за неизгодни за него факти и обстоятелства,което го обвързва.

Съгласно чл.50,изр.2-ро от ЗЗД отговорността на собственика и лицето, под чийто надзор се намира, не отпада и в случаите, когато животното е избягало или се е изгубило,каквито данни са налице в случая,с оглед показанията на свидетеля Стоев,който твърди,че конят е излязъл на пътното платно от гората,където е бил оставен от дядото.

Съгласно чл.35,ал.1 от Закон за защита на животните (ЗЗЖ) *„Собственикът на животно-компаньон взема мерки да не допуска животното само да напуска мястото на отглеждане,да не навлиза в чужда собственост или на обществени места..”*

По изложените съображения съставът приема,че настоящата хипотеза попада в приложното поле на чл.50 от ЗЗД.

Следващата предпоставка е да са налице вреди,причинени пряко и единствено от веща. В т.2 на Постановление №17/18.11.1963г.на Пленума на ВС, се приема,че когато вредите са в резултат на действието или спецификата на веща, без собственикът, упражняващият надзор или възложителят да са допринесли за резултата, е налице хипотезата на чл.50 от ЗЗД. В случая е нужно да се докаже,че процесното ПТП е настъпило единствено и само по вина на веща-т.е.на внезапното излизане на коня на пътното платно. Необходимо е да се обоснове механизмът на настъпване на ПТП.,,

От ищеца на първо място са ангажирани показанията на свидетел –очевидец. Разпитан е водачът на автобуса Р.н Е.. В показанията си същият излага, че конят е бил на пътното платно непосредствено преди да го забележи и въпреки предприетата маневра за завиване на ляво, шофьорът не е успяла да предотврати удара. Съдът преценява показанията им на основание чл.172 от ГПК, с оглед наличието на основание за пристрастност, но счита,че са обективни и може да се позове на тях,тъй като не противоречат на останалите събрани доказателства.

На следващо място за изясняване на механизма на ПТП ищецът е ангажирал съдебно-автотехническа експертиза/САТЕ/,чиито констатации са ясни и конкретни. Експертът е направил заключение въз основа на представените от застрахователя документи за констатирани щети, съобразил е и показанията на свидетелите и пиксмените доказателства. Категоричен е, че твърдения от ищеца механизъм на ПТП е възможен и реален,при наличните деформации на автобуса, характеристиките на пътния участък и допустимото въздействие от животното-възможното изминато разстояние на пътното платно.

В предвид констатациите и заключението на САТЕ,отразените данни в Протокола за ПТП и показанията на свидетеля Е.,съдът не приема възражението на ответниците,че вина

за настъпилото ПТП има и свидетеля Е., както и че автобусът е бил технически неизпратен. Експертът е заключил, че ПТП би било предотвратимо, ако автобусът се е движел със скорост равна или по ниска от 8 км/ч., както и че към момент ана инкасиране на ПТП скоростта на автобуса е била 30,6 км/ч.

Не се твърди от ответника, а и липсват доказателства, въз основа на които да може да се приеме, че навлизането на животното представлява т.н. "случайно деяние" или „непреодолима сила" или че вредите са единствено в резултат на действията на шофьора на автобуса или на трето лице, в които хипотези единствено собственикът или лицето под чийто надзор е бил коня, да може да се освободи от отговорност. Категорични са данните, че при възприемане на животното шофьорът е предприел завиване на ляво, но поради невъзможността за рязко преустановяване на движението на автобуса, ударът е бил неизбежен и непредотвратим. В този смисъл няма основание да се приеме, че водачът на автобуса е нарушил чл. 20, ал. 2 от ЗДвП.

По изложените съображения съдът приема, че механизмът на ПТП е категорично установен от САТЕ и останалите ангажирани доказателства. Експертизата е обоснована и конкретна и по отношение на вида и обема на причинените вреди.

По изложените съображения съдът приема, че са обосновани всички предпоставки за ангажиране на отговорността на наследодателя на ответниците, като лице под чийто надзор се е намирал коня, в резултат на чиито действия е настъпило ПТП на 01.11.2017 година и са причинени щети на автобуса на „Д", за които е била налице валидна застраховка „Каско" с ищеца.

Доказана е и последната предпоставка на регресния иск-реалното плащане на застрахователно обезщетение. По делото са представени категорични доказателства за начина на определяне, остойностяване на щетите и реалното изплащане на сумата.

Неоснователни са и възраженията, че липсват доказателства за приемане на наследството от ответниците.

Съгласно разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от ЗН наследниците, които са приели наследството, отговарят за задълженията, с които то е обременено, съобразно дяловете, които получават. С Решение № 437 от 17.01.2012 г. на ВКС по гр. д. № 70/2011 г., III г. О., постановено по чл. 290 от ГПК е прието, че нормата на [чл. 48 ЗН](#) съставлява законова презумпция, по силата на която законните наследници носят отговорността по [чл. 60 ЗН](#) от откриването на наследството по смисъла на [чл. 1 ЗН](#) до доказване приемането на наследството по опис или отказ от наследството. В случая не е установено нито приемане по опис, нито отказ от наследството, т.е. следва да се приеме за приложима презумпцията на чл. 48 от ЗН. Ответниците не са оспорили наследственото си правоприемство, въз основа на което са били конституирани като страни по делото. Поради изложеното съдът намира, че следва да отговарят за задълженията на наследодателя си. Освен изложеното, след служебна справка от книгата по чл. 49, ал. 1 от ЗН, водено в РС-Тетевен, не се установи за периода след смъртта на наследодателя О., ответниците да са се отказали от неговото наследство.

Възражението за погасяване на иска по давност също е неоснователно.

Погасителната давност за претендираните чрез регресния иск вземания на ищеца против ответника започва да тече от плащането на обезщетенията на увреденото лице, от който момент стават изискуеми (в този смисъл е задължителната съдебна практика- т. 14 ППВС № 7/1977 г.). В същия смисъл са постановени по реда на чл. 290 от ГПК Решение №2/02.02.2011 г. по т.д.№ 206/2010 г., II т.о., Решение № 53/16.07.2009 г., по т. д. № 356/2008 г., I т. о., Решение № 667/09.10.2008 г. по т.д.№ 295/2008 г., II т.о. ППВС приема, че за регресните иски на застрахователя важи общата 5-годишна давност по чл. 110 от ЗЗД. В решенията на ВКС също е прието, че правото на Гаранционния фонд да се суброгира в правата на увредените лица възниква след плащане на обезщетенията, съгласно [чл. 288, ал. 12](#) и [ал. 13 КЗ](#) (отм.). Преди да е възникнало вземането-предмет на регресния иск, не може да тече давност (арг. от [чл. 114, ал. 1 ЗЗД](#)). Разпоредбата на [чл. 114, ал. 3 ЗЗД](#) е неприложима, тъй като не се касае за пряк иск на увредените лица срещу деликвента.

В случая плащането на обезщетение на увреденото лице е извършено от ищеца на 26.901.2018 година, а исковата молба е изпратена по пощата с плик,с клеймо от дата 25.01.2023 годита, тоест преди да изтече давностният срок по [чл. 110 ЗЗД](#).

Регресното вземане се основава на изпълнението на чуждо задължение – това на делинквента и се поражда от различен фактически състав, включващ извършен деликт, правен интерес от изпълнението на чуждото задължение и плащане, като това правоотношение възниква между различни страни – суброгиралият се застраховател по имуществената застраховка и делинквента, ето защо изтеклата спрямо делинквента давност в правоотношението му с увреденото лице, не следва да се прилага по отношение на регресното вземане. По отношение на последното давността има за начало осъществения състав на суброгацията. Съгласно т.14 от Постановление № 7 от 04.10.1978 г., Пленум на ВС, за регресните иски важи общата давност по чл. 110 и следващи ЗЗД, а течението ѝ започва от момента на изплащането на застрахователните обезщетения на правоимащите лица, което разбиране е приложимо и към регресното вземане на „ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ" ЕАД, като няма основание даденото тълкуване да се счита за изгубило значение. Смисълът на института на давността е да бъде санкция за бездействащия кредитор, а преди суброгацията ищецът, изобщо не е такъв, поради което и преди да възникне вземането му, той не може да го упражни и няма как по отношение на него да е текла давност.

В предвид горните съображения и съобразно наследствените права на ответниците,същите следва да абъдат осъдена да заплатят на ищеца сума в размер на по 2 237.04 лева всеки един от тях,представляващи сборна сума в размер на 6711.12 лева,платено от ищеца застрахователно обезщштеноие. Данни за извършени разноси за определяне на обезщетение в размер на 15.00 лева не са налични по делото,поради и което тази сума от 15.00 лева не се присъжда на ищеца

При този изход на делото ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца и сторените разноси в производството,възлизащи на сумата от 1548.44 лева.

РЕШИ:

ОСЪЖДА Н. О. И.,ЕГН:***** от л,Лов.обл., В. О. Д.,ЕГН:***** от л,Лов.обл. и Н. О. И.,ЕГН:***** от вов.обл.,да заплатят,на основание чл.410,ал.1,т.3 от КЗ, на „ДЗИ-ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“, с ЕИК:121718407,със седалище и адрес на управление н град София,бул.“Витоша“ ,№89Б,представлявано заедно от К. Х. Ч. и Б. А. В.,чрез пълномощника по делото адвокат П. А.-АК-Плевен, сумата в размер на по 2 237.04/две хиляди двеста тридесет и седем лева и четири ст./лева,всеки един от тях,заедно със законната лихва върху тази сума,начиная от 27.01.2023 година до окончателното и заплащане,а за разликата до претендираната сума от по 2 242.04 лева,отхвърля исковете срещу ответниците,като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА Н. О. И.,ЕГН:***** от л,лов.обл., В. О. Д.,ЕГН:***** от л,Лов.обл. и Н. О. И.,ЕГН:***** от вов.обл.,да заплатят,на основание чл.410,ал.1,т.3 от КЗ, на „ДЗИ-ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“, с ЕИК:121718407,със седалище и адрес на управление н град София,бул.“Витоша“ ,№89Б,представлявано заедно от К. Х. Ч. и Б. А. В.,чрез пълномощника по делото адвокат П. А.-АК-Плевен, сумата от 1 548.44/хиляда петстотин четиридесет и осем лева и четиридесет и четири ст./лева,представляваща сторени разноски в производството.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд-Ловеч,в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Тетевен: _____